

гълхва", за да изследва отново субстанциалния конфликт между морала на сърцето и морала на общността, между субективизираните образи на любовта, желанието и отговорността. Тук личната тема привлича друг наглед. Интересът му към стиловите почерци в литературата и драмата диспозират конфликтността в координатите на Стриндберговата аналитична техника и препращат директно към "Баща". Не случайно едно от първоначалните заглавия на пиесата е "Майката", което предполага формална аналогия с пиесата на скандинавския драматург. Попаднал на територията на драматургичния жанр, който налага други правила в художественото интерпретиране на лично-биографичното, в опредметяването на субективните преживявания и страсти, авторът сякаш постига емоционално-личностна независимост, спрямо представяния сюжет /макар да се пуска слух, че в истинската история, той е поручик Витанов/. Драматургът отново предварително насочва към субективистичните пулсации на конфликта /"...в главата ми се върти постоянно сюжетът на една драма, който не ми дава мира. Действието се развива в един голям чифлик, под сянката на стари дъбове и лъчите на късно лято. Чувствам да ме заобикаля едва трептящата атмосфера на тоя живот, в който всичко е спокойно като повърхността на застояла вода. Внезапно, след повече от двадесет години, в тоя вода пада един камък и разтърсва гладката повърхност, за да се види целият процес на отровно гниене, който се е извършвал в дълбочините. После отново повърхността се успокоява и само малки отровни мехурчета по нея издават скритите процеси на вътрешно разложение..."[/6 Фигурите на конфликта във втората пиеса се свързват с обективизиране и драматургичен анализ именно на скритите процеси на вътрешно разложение, които протичат в социалния организъм на семейството и рефлексират във всеки един от протагонистите. В този възел от родово-кръвни, морални и социални обвързаности и отговорности назоваването и изследването на променливите образи на вината и травмите, илюзиите и болките, фобиите и бляновете, които управляват живота в един или друг момент, е особено благодатен драматургичен материал за една модерна драма. Раздвояването на аз-а, проговарянето на другия в